

Sygnatura akt VI W 3817/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2015 roku

sprawy przeciwko W. M.

synowi Z. i K. z domu A.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 23.06.2014r. do godz. 19:50 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki F. o nr rej (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 10.04.2014r. o godz. 09:58 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 20 km/h

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **W. M.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych**;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 10 kwietnia 2014r. o godz. 09:58:40 we W. na ul. (...) we W., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego, został sfotografowany samochód m-ki F. o nr rej. (...), poruszający się z prędkością 70 km/h, tj. o 20 km/h większą niż dopuszczalna w tym miejscu, gdyż dozwolona prędkość to 50 km/h. Samochód ten stanowi własność W. M..

W. M. nie wskazał Straży Miejskiej W. osoby, która w podanym miejscu i czasie kierowała jego samochodem m-ki F. o nr rej. (...).

dowód: raport zdjęciowy k. 6; notatka urzędowa k. 5; wezwania do wskazania osoby k. 8; ; wyjaśnienia obwinionego k.4/v, 24.

W. M. jest żonaty, prowadzi własną działalność gospodarczą, ma na utrzymaniu jedną osobę.

dowód: protokół przesłuchania obwinionego k. 4

Przesłuchiwany w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia W. M. oświadczył, że zrozumiał przedstawiony mu zarzut, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień. (k. 4/v)

Na rozprawie w dniu 04 lutego 2015r. obwiniony nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że jest właścicielem samochodu m-ki F. nr rej. (...). Podał, że z samochodu tego korzysta on, członkowie jego rodziny oraz współpracownicy. Oświadczył też, że nie był w stanie podać kto użytkował w/w samochód 10 kwietnia 2014r., zdjęcie było na tyle niewyraźne, że nie był w stanie na jego podstawie rozpoznać o jaką osobę chodzi. (k. 24)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego co do tego, iż nie jest on w stanie podać kto użytkował przedmiotowy samochód w dniu 10 kwietnia 2014r., uznając, że wyjaśnienia te są mało przekonujące, zwłaszcza, że krąg osób, które użytkują opisane auto jest mimo wszystko ograniczony, choć – co należy zauważyć i co utwierdza przekonaniu, iż wyjaśnienia W. M. w tej części nie polegają na prawdzie – obwiniony rozszerza ten krąg osób. W sprzeciwie złożonym od wyroku nakazowego wskazał on bowiem, że jako właściciel samochodu osobowego m-ki F. o nr rej. (...) nie udostępnia go osobom trzecim spoza swojej rodziny, w związku z czym z samochodu tego korzystają wyłącznie osoby mu bliskie. Nie wspominał przy tej okazji o współpracownikach korzystających z w/w auta. W konsekwencji tego wyjaśnienia obwinionego w tej części Sąd ocenił jako nieszczerze i stanowiące jego linię obrony.

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia W. M. w części dot. tego, że on jest właścicielem samochodu m-ki F. nr rej. (...).

Dowodom z dokumentów, jako sporządzonym w sposób prawidłowy i przez podmioty do tego powołane Sąd w pełni dał wiarę.

Dowody te w sposób zbieżny wskazują na to, iż w dniu 10 kwietnia 2014r. we W. na ul. (...) we W., przy użyciu urządzenia kontrolno pomiarowego został sfotografowany samochód m-ki F. o nr rej. (...), poruszający się z prędkością 70 km/h w miejscu, gdzie obowiązywało ograniczenie tej prędkości do 50 km/h. Samochód ten należy do W. M., który jest też jego użytkownikiem, a który wezwany do wskazania osoby kierującej tym samochodem w podanym miejscu i czasie nie zastosował się do tej powinności. Jak stwierdził zdjęcie było na tyle niewyraźne, że nie był w stanie na jego podstawie rozpoznać o jaką osobę chodzi. Ustalono jednocześnie, że samochód nie był wykorzystywany wbrew woli i wiedzy obwinionego.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) w art. 78 ust. 4 nakłada na właściciela bądź użytkownika pojazdu obowiązek wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W myśl art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym S. Miejscy są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Tym samym przysługuje im uprawnienie do składania wniosków o ukaranie w tych sprawach. W tym zakresie finalnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 30 września 2014 r., sygn. I KZP 16/14 (Biul.SN 2014/9/13).

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. P 27/13 (Dz. U. z 24 marca 2014 r. poz. 375) wezwany do wskazania kierującego pojazdem ma pięć możliwości: 1) wskazać siebie, jeżeli faktycznie prowadził pojazd; 2) przedstawić dowód, że nie jest ani właścicielem, ani posiadaczem pojazdu; 3) wskazać kto kierował lub używał pojazd; 4) nie wskazać, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania; 5) przedstawić dowód, że pojazd był użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W czwartym wypadku, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w omawianym orzeczeniu, zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu nie mają obowiązku wskazania, komu powierzyli

pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew ich woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec. W sytuacji użycia pojazdu wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza pojazdu przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec, nie dochodzi w ogóle do spełnienia znamion wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw. Właściciel lub posiadacz pojazdu, nie wskazując, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli pojazd został użyty wbrew ich woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogli zapobiec, nie zachowują się, jak wymaga tego art. 96 § 3 kw „wbrew obowiązkowi”.

W ocenie Trybunału Konstytucyjnego odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw zostanie wyłączona także w sytuacji, gdy właściciel lub posiadacz pojazdu uchylą się od obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie w ramach prawa do obrony na podstawie art. 74 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) w związku z art. 20 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.). Właściciel lub posiadacz pojazdu nie mają zatem obowiązku wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli sami tym pojazdem kierowali lub go używali i dopuścili się np. wykroczenia przekroczenia prędkości zarejestrowanego za pomocą urządzenia rejestrującego.

Należy tu także dodać, iż Trybunał Konstytucyjny dokonując wykładni art. 96 § 3 kw, dostrzegł możliwość, iż osoba którą zobowiązano do przedmiotowego wskazania nie dysponuje w tym zakresie wiedzą. Taka sytuacja ma chociażby miejsca, jak wskazał Trybunał Konstytucyjny, gdy samochód został zarejestrowany przez fotoradar od tyłu. Sytuacja ta jednak, w ocenie Trybunału Konstytucyjnego, nie wyłącza odpowiedzialności z art. 96 § 3 kw.

Jako, iż nie dostrzeżono zaistnienia żadnej z wymienionych przez Trybunał Konstytucyjny przesłanek wyłączających odpowiedzialność obwinionego z art. 96 § 3 kw uznano go winnym popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił jej społeczne oddziaływanie oraz aspekt wychowawczy w odniesieniu do obwinionego, a także jego sytuację majątkową.

W oparciu o powołane przepisy Sąd orzekł o kosztach postępowania.